

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoPr/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720202870
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6720202870.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudkýň Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Amy Odalošovej, v spore žalobcu ROAD 66, s.r.o., so sídlom Družby 322, Podbrezová, IČO: 50 390 422, právne zastúpeného JUDr. Vierou Žembovou, advokátkou, so sídlom ČSA 5, Brezno, proti žalovanej O. E., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom W. XX/X, F., právne zastúpenej JUDr. Stanislavom Rešutikom, advokátom, so sídlom M. R. Štefánika 29/36, Brezno, o určenie, že pracovný pomer skončil dohodou, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17Cpr/4/2020-167 z 12. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom (v poradí druhým v tejto veci) zamietol žalobu o určenie, že pracovný pomer žalobcu a žalovanej založený pracovnou zmluvou zo dňa 01. 09. 2017 uzatvorený na dobu neurčitú s pracovnou pozíciou chybná skončil dohodou ku dňu 30. 04. 2020 (I. výrok). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia prvoinštančného súdu o výške náhrady trov konania na účet právneho zástupcu žalovanej (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovanou ako zamestnankyňou vznikol dňom 01. 09. 2017 pracovný pomer na dobu neurčitú s pracovnou pozíciou chybná, že žalovaná zaslala žalobcovi dňa 30. 04. 2020 okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce s tým, že pracovný pomer končí ku dňu 30. 04. 2020 z dôvodu, že podľa lekárskeho posudku nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia svojho zdravia a zamestnávateľ ju nepreradil do 15 dní od predloženia tohto posudku na inú pre ňu vhodnú prácu a že nebolo súdom rozhodnuté podľa § 77 Zákonníka práce o neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že na pojednávaní dňa 12. 05. 2022 zamietol návrh žalobcu na pripustenie zmeny žaloby na určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanou zo dňa 30. 04. 2020 je neplatné, pretože uvedený žalobný návrh by nebol podaný na súde v prekluzívnej dvojmesačnej lehote. Následne s odkazom na názor vyslovený odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/147/2008 a na to, že platnosť skončenia pracovného pomeru nemožno riešiť ako predbežnú otázku v neskoršom konaní o určenie, že pracovný pomer skončil dohodou. Prvoinštančný súd potom uzavrel, že nakoľko nebolo súdom rozhodnuté podľa § 77 Zákonníka práce o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalovanou a túto otázku nemohol riešiť ako otázku predbežnú v tomto konaní, žalobcom podanú

žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vzhľadom na plný úspech žalovanej.

3. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a určil, že pracovný pomer sporových strán založený pracovnou zmluvou zo dňa 01. 09. 2017 skončil dohodou ku dňu 30. 04. 2020. Žalobca v odvolaní zrekapituloval, že žalobu podal vzhľadom na skutočnosť, že mu žalovaná písomne oznámila okamžité skončenie pracovného pomeru ku dňu 30. 04. 2020 podľa § 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, ale žiadny lekársky posudok o svojom zdravotnom stave mu nepredložila a preto jej listom zo dňa 12. 05. 2020 oznámil, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a že netrvá na tom, aby u neho ďalej pracovala. V dôsledku toho mal za to, že podľa § 78 ods. 3 Zákonníka práce došlo ku skončeniu pracovného pomeru dohodou ku dňu 30. 04. 2020. Ďalej žalobca poukázal na to, že prvoinštančným súdom označené rozhodnutie najvyššieho súdu bolo vydané za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy, pričom podľa komentára k ust. § 137 CSP priniesol Civilný sporový poriadok novú koncepciu určovacích žalôb, ktorej cieľom bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie ne/platnosti právnych úkonov. Vychádzajúc z toho podal túto žalobu a v konaní bolo preukázané, že na strane žalovanej nebol daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, lebo mu žiaden doklad o svojej zdravotnej nespôsobilosti nepredložila. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi ním a žalovanou bolo pochybné, akým spôsobom došlo ku skončeniu pracovného pomeru, bolo potrebné odstrániť tieto pochybnosti v súdnom konaní. Podľa žalobcu podaná žaloba rešpektuje účel a zmysel ust. § 137 CSP, lebo jej vyhovením by sa bez predchádzajúceho sporu o neplatnosť určilo, akým spôsobom došlo ku skončeniu pracovného pomeru. Bolo tak zbytočné podávať osobitnú žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanou zo dňa 30. 04. 2020. Žalobca na záver poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/132/2008 a na to, že analogicky je súdnou praxou ustálený záver, že pri určovaní vlastníctva k nehnuteľnostiam sa má žalovať na určenie, kto je jej vlastníkom a nie o neplatnosť kúpnej, či darovacej zmluvy.

4. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Poukázala na uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto veci s konštatovaním, že najskôr je treba posúdiť naliehavý právny záujem žalobcu na podanej žalobe a ak potom právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 12. 05. 2022 potvrdila, že žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru nebola v dvojmesačnej prekluzívnej lehote podaná, je podané odvolanie nedôvodné a rozsudok prvoinštančného súdu vecne správny. Žalobca neunesol ani povinnosť tvrdenia vo vzťahu k danosti naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe.

5. Ďalšie vyjadrenia sporové strany počas odvolacieho konania už nepodali.

6. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje nedôvodnosť žalobcom podaného odvolania, pretože súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu zamietol vychádzajúc pritom z usmernenia odvolacieho súdu v uznesení, ktorým zrušil prvý rozsudok prvoinštančného súdu v tomto spore. Aj podľa odvolacieho súdu nemal žalobca na podanej žalobe naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP a preto nebolo možné s ňou naložiť inak, než ju zamietnuť.

8. V prvom rade musí odvolací súd zopakovať správne zistenia prvoinštančného súdu, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovanou ako zamestnankyňou bol pracovnou zmluvou založený dňom 01. 09. 2017 pracovný pomer na dobu neurčitú s pracovnou pozíciou chyžná. Žalovaná zaslala žalobcovi dňa 30. 04. 2020 okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, podľa ktorého pracovný pomer končí ku dňu 30. 04. 2020 z dôvodu, že podľa lekárskeho posudku nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia svojho zdravia a žalobca ako zamestnávateľ ju nepreradil do 15 dní od predloženia tohto posudku na inú pre ňu vhodnú prácu. Ako vyplynulo z konania nasledujúceho po vrátení veci prvoinštančnému súdu a rovnako tak z podaného odvolania, žalobca nepodal na súd žalobu v zmysle § 77 Zákonníka práce, ktorou by sa (v dvojmesačnej prekluzívnej lehote) domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanou.

9. Je teda nepochybné, že neexistuje súdne rozhodnutie, ktoré by deklarovalo neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanou zo dňa 30. 04. 2020.

10. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/147/2008 (publikovanom v Zbierke rozhodnutí súdov pod č. 56/2009) uviedol, že ak nedošlo k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne, pričom na podaní žaloby o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať žalobca v takom prípade naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

11. Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že ak žiadna zo strán nenapadne v prekluzívnej dvojmesačnej lehote neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nemožno po jej uplynutí už v ďalšom konaní riešiť túto otázku ako otázku predbežnú, a to ani v konaní o určenie trvania, resp. skončenia pracovného pomeru, ale treba mať za to, že pracovný pomer bol skončený platne. Z ust. § 77 Zákonníka práce totiž vyplýva, že ak zamestnanec alebo zamestnávateľ chce dosiahnuť, aby nenastali právne účinky vyplývajúce zo skončenia pracovného pomeru niektorým z tam vypočítaných spôsobov (t. j. okrem iného aj okamžitým skončením), musí v lehote dvoch mesiacov podať na súde žalobu o určenie, že právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru je neplatný. Ak taká žaloba nebola podaná, skončil pracovný pomer podľa tohto právneho úkonu, aj keď by išlo o neplatné skončenie pracovného pomeru (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cdon 475/96, uverejnené pod č. 75 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997).

12. Žalobca v odvolaní neopodstatnene poukazoval na nepoužiteľnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/147/2008. Zmena koncepcie určovacích žalôb v § 137 CSP, ktorú priniesol Civilný sporový poriadok účinný od 01. 07. 2016 totiž iba rozčlenila určovacie žaloby na žaloby o určenie existencie, resp. neexistencie práva podľa § 137 písm. c) CSP zachovávajúc pritom naďalej potrebu naplnenia podmienky naliehavého právneho záujmu (ako predpokladu toho, aby sa súd mohol zaoberať vecnou stránkou žaloby) a na žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, ktorých procesná prípustnosť je viazaná na osobitný právny predpis. Príkladom žaloby na určenie právnej skutočnosti je práve žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/26/2021 (a ako to uvádza aj samotným žalobcom spomínaný komentár k § 137 CSP). Aj keď teda došlo k zmene procesnej úpravy určovacích žalôb, nijak to neovplyvnilo právne účinky vyplývajúce z ust. § 77 Zákonníka práce. Žalobcom v odvolaní spomenuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/132/2008 hovorí o tom, že právo účastníka pracovnoprávneho vzťahu domáhať sa určenia neplatnosti zrušovacieho prejavu uvedeného v § 77 Zákonníka práce nie je možné podmieňovať preukázaním existencie naliehavého právneho záujmu a teda toto rozhodnutie nie je v prejednávanej veci aplikovateľné, pretože žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že pracovný pomer skončil a nie určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že nie je správnym ani odkaz žalobcu na analógiu s určovacími žalobami ohľadne vlastníctva nehnuteľností, lebo za určitých okolností je procesne prípustné žalovať aj určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorým sa disponovalo s nehnuteľnosťou (touto problematikou sa tunajší odvolací súd zaoberal napr. v rozhodnutí sp. zn. 12Co/49/2018).

13. Odvolací súd preto považuje za mylný názor žalobcu, že vzhľadom na zmenu procesnej úpravy určovacích žalôb by bola zbytočnou žaloba, ktorou by sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovanej. Je pravdou, že nová úprava určovacích žalôb smerovala k tomu, aby boli určitým spôsobom „odfiltrované“, teda vylúčené ako procesne neprípustné také žaloby, ktoré s končenou platnosťou neriešili daný právny vzťah a v zásade boli len akoby medzistupňom ku podaniu ďalšej žaloby, čiže slovami predchádzajúcej judikatúry viažucej sa ešte k určovacím žalobám z obdobia účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, zákonodarca mienil vylúčiť ako neprípustné žaloby, ktoré „neslúžili potrebám praktického života“ (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované Zo súdnej praxe pod č. 40/1996, resp. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/112/2004, resp. sp. zn. 3Cdo/122/2009, atď.). Podľa odvolacieho súdu ale práve žalobcom podaná žaloba o určenie, že pracovný pomer so žalovanou skončil dohodou ku dňu 30. 04. 2020 bola zbytočnou a nič neriešiacou žalobou v situácii, kedy žalobca nepodal žalobu podľa § 77 Zákonníka práce o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, v dôsledku čoho sa v zmysle už uvedeného pracovný pomer skončil platne týmto rozvázovacím právnym úkonom žalovanej. Povedané aj opačne, žalobca mal a mohol voči žalovanej podať v zákonom určenej dvojmesačnej prekluzívnej lehote

žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (majúcu povahu určovacej žaloby podľa § 137 písm. d) CSP v nadväznosti na § 77 Zákonníka práce) a nie sa snažiť preklenúť svoju pasivitu v tomto smere žalobou podľa § 137 písm. c) CSP o určenie, že pracovný pomer skončil dohodou. Vzhľadom na uvedené nie je právne postavenie žalobcu v súvislosti so skončením pracovného pomeru so žalovanou ohrozené alebo neisté a treba zdôrazniť, že požadovanú právnu istotu by podaná žaloba žalobcovi nepriniesla ani keby sa súd zaoberal jej vecnou stránkou, pretože v zmysle vyššie podaného výkladu § 77 Zákonníka práce by nebolo možné v tomto konaní urobiť záver o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanou. Inak povedané, konštatovať neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanou mimo rámca konania o určenie neplatnosti tohto rozvázovacieho úkonu by bolo popretím významu prekluzívnej lehoty určenej v uvedenom ustanovení, čím by sa táto lehota stala obsolétou.

14. Žalobca si nesprávne vyložil aj ust. § 78 ods. 3 Zákonníka práce. Ust. § 78 Zákonníka práce (označené v zákone spolu s § 77 Zákonníka práce nadpisom „Nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru“) totiž upravuje právne následky spojené s neplatnosťou skončenia pracovného pomeru, ktorá je deklarovaná súdnym rozhodnutím, t. j. aké právne následky nastávajú v prípade, že skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca bolo súdom určené za neplatné. Vo väzbe na už vyššie uvedené závery potom platí, že ak neplatnosť skončenia pracovného pomeru nebola vyslovená súdnym rozhodnutím, treba vychádzať z toho, že ide o platné skončenie pracovného pomeru a preto v prípade absencie relevantného súdneho rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamestnancom neprichádza do úvahy použitie zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 Zákonníka práce o skončení pracovného pomeru dohodou k stanovenému dňu.

15. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že na podanej žalobe nemal žalobca naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP, čo samo o sebe muselo viesť k zamietnutiu žaloby prvoinštančným súdom bez možnosti zaoberať sa jej vecnou stránkou (viď. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/7/2004 alebo sp. zn. 5Obdo/10/2008). Preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ohľadne ktorého žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu (kde inak prvoinštančný súd správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovanej). Nad rámec právne relevantných okolností pre rozhodnutie v prejednávanej veci považuje odvolací súd za potrebné uviesť ako obiter dictum (vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o tom, že žalovaná mu nepredložila lekársky posudok), že ust. § 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce je ustanovením zameraným (zjednodušene povedané) na ochranu zamestnanca, ktorý už nemôže ďalej vykonávať dohodnutý druh práce vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav. V takom prípade môže zamestnanec pracovný pomer okamžite ukončiť za predpokladu, že zamestnávateľ poznajúc jeho zdravotný stav ho nepreradí na inú vhodnú prácu (pretože napr. žiadnu inú vhodnú prácu pre zamestnanca nemá). Zákon pritom poskytuje zamestnávateľovi obdobie 15 dní, počas ktorých môže zvážiť, či zamestnanca preradí alebo nie. Zamestnávateľ však môže hneď, nečakajúc na uplynutie určeného času zamestnancovi oznámiť, že ho na inú prácu nepreradí, resp. nemôže preradiť a v takom prípade zamestnanec nemusí s okamžitým skončením čakať na uplynutie 15 dní od kedy predložil zamestnávateľovi príslušný lekársky posudok (vydaný ošetrovateľom zamestnanca). Judikatúra pritom dospela k záveru, že k platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce je potrebné, aby v čase, keď zamestnanec okamžite skončí pracovný pomer, bolo už lekárske posudkom zistené, že doterajšiu prácu nemôže vykonávať (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cz 8/74 zo dňa 25. 07. 1974). Podľa odvolacieho súdu preto nie nepredloženie lekárskeho posudku zamestnávateľovi, ale iba jeho neexistencia v relevantnom čase môže vyvolať neplatnosť zamestnancom daného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Totiž hmotnoprávny dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru sa tu primárne viaže na lekárske zistenie, podľa ktorého nemôže zamestnanec doterajšiu prácu vykonávať a nie na formálne oznámenie tejto skutočnosti zamestnávateľovi. Vedomosť zamestnávateľa o závažnosti zdravotného stavu zamestnanca je dôležitá len z toho hľadiska, aby ho mohol prípadne preradiť na inú (vhodnú) prácu, ak ale žiadnu pre zamestnanca nemá, tak doloženie lekárskeho posudku zamestnávateľovi prakticky nemá žiaden význam.

16. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná a preto jej

odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).